In jurul mesei rotunde

Discuții despre gimnastica artistică și acrobatică

La sfîrșitul acestei săptămîni se va desfășura în Capitală finala primului concurs republican la gimnastică artistică și acrobatică. In țara noastră, aceste două ramuri sportive sînt abia la primii pași ca discipline sportive de sine stătătoare. In dorința de a face cunoscute mai îndeaproape cititorilor noștri importanța, conținutul și mijloacele gimnasticii artistice și acrobatice, redacția ziarului nostru a organizat o consfătuire cu specialiștii, în legătură cu problemele practicării acestor ramuri sportive. La consfătuire au participat: conf. Adina Stroescu, șeful catedrei de gimnastică a I.C.F., prof. Maria Ionescu, antrenor federal, Francisc Lövi, secretar general al F.R.G., Ana Zmeu, profesoară la Școala sportivă de elevi nr. 2, prof. Carol Bedö, asistent la catedra de gimnastică a I.C.F. și Nicolae Vieru, profesor la școala medie nr 35.

Discuțiile purtate au fost deosebit de fructuoase. Ele au contribuit în largă măsură la clarificarea unor probleme ridicate de dezvoltarea acestei discipline sportive în țara noastră.

★

— Care este importanța gimnasticii artistice și acrobatice ca ramuri sportive de sine stătătoare?

Conf. Adina Stroescu: După cum se știe, în sistemul nostru de educație fizică gimnastica ocupă un loc foarte important. De la început — pentru a nu crea confuzii — trebuie să reamintim că gimnastica are mai multe ramuri, care pot fi incluse în trei grupe: 1. Gimnastica de bază și cea igienică. 2. Ramurile gimnasticii cu caracter de întrecere (unde se includ gimnastica sportivă, artistică și acrobatică). 3. Ramurile ajutătoare, ca de ex. gimnastica medicală. La noi în țară, pînă nu de mult, gimnastica artistică și acrobatică au fost considerate numai ca ramuri ajutătoare în pregătirea pentru gimnastica sportivă. In Uniunea Sovietică însă, ca și în alte țări de democrație populară, ele au căpătat o mai mare răspîndire și se organizează în mod regulat campionate și diverse competiții la aceste ramuri. Organizarea primului concurs republican la noi în țară marchează, de fapt, începutul dezvoltării acestor ramuri, ca discipline sportive de sine stătătoare. Bineînțeles, aceasta nu înseamnă că ele nu vor fi folosite și pe mai departe ca mijloace ajutătoare foarte prețioase în gimnastica sportivă.

Practicarea gimnasticii artistice și acrobatice, ca ramuri sportive de sine stătătoare, are o foarte mare însemnătate. Ele dezvoltă o serie de calități și deprinderi motrice importante, contribuie la însușirea unui mare bagaj de mișcări. Totodată, sînt foarte apreciate pentru frumusețea și spectaculozitatea lor.

— Care sînt calitățile și deprinderile pe care le dezvoltă?

Conf. Adina Stroescu: Ambele ramuri dezvoltă toate calitățile fizice, în special detenta, mobilitatea, rezistența, ca și simțul coordonării. Gimnastica artistică, avînd contingențe cu muzica și dansul, contribuie la dezvoltarea expresivității, a plasticității mișcărilor și — în ultimă instanță — la educația estetică a sportivilor. Gimnastica acrobatică, pe lîngă calitățile fizice de bază, dezvoltă curajul, hotărîrea, viteza de reacție, simțul orientării în spațiu.

— Cum se face selecția și specializarea în aceste ramuri?

Prof. Ana Zmeu: După părerea mea, atunci cînd un copil sau un tînăr începe să se dedice gimnasticii trebuie să practice — bineînțeles cu mijloacele adecvate vîrstei — atît gimnastica artistică cît și cea acrobatică și sportivă. Artistica și acrobatica după cum s-a arătat, prin calitățile pe care le dezvoltă pot și trebuie să constituie o bază pentru gimnastica sportivă. Selecția se va face mai tîrziu, atunci cînd antrenorul își poate da seama — pe baza progresului de pînă atunci — pentru care ramură este mai apt sportivul și unde poate să obțină rezultate mai bune.

Prof. Nicolae Vieru: Consider, de asemenea, că acei sportivi care din cauza lipsei unor calități nu pot obține rezultate înalte în gimnastica sportivă (la aparate) se pot specializa foarte bine în una dintre aceste ramuri, bineînțeles dacă vădesc calități în această direcție.

— Ce s-a făcut pînă acum în țara noastră în domeniul dezvoltării acestor ramuri sportive?

Prof. Maria Ionescu: Orientîndu-ne după cerințele internaționale și pe baza experienței Uniunii Sovietice și a celorlalte țări de democrație populară, în anul 1952 s-a elaborat programul de clasificare la gimnastica artistică pentru categoria a III-a, urmînd ca după ce un număr mai mare de gimnaste își vor însuși cunoștințele necesare să se treacă la alcătuirea categoriei a II-a. Și pe plan internațional a existat în acea vreme preocupare pentru dezvoltarea gimnasticii artistice, prin introducerea în programul concursurilor a unor exerciții individuale cu obiecte, apoi a ansamblurilor. Mai tîrziu însă s-a ajuns la concluzia că aceasta ocupă prea mult timp din pregătirea gimnastelor de categorie superioară. S-a renunțat deci la ele și s-a preconizat introducerea lor ca ramuri de sine stătătoare. La noi a luat ființă în 1954 o grupă experimentală la I.C.F. Mai tîrziu, practicarea gimnasticii artistice s-a extins la alte institute de învățămînt superior din București, ca Institutul Politehnic, Univ. C. I. Parhon, Institutul Maxim Gorki. Pentru a face cunoscută această disciplină în masele largi de tineri, în 1957 a fost introdus la categoriile inferioare de clasificare un exercițiu cu obiect. S-au elaborat amendamente tehnice și un cod de punctaj separat.

La gimnastica acrobatică sîntem mult mai „tineri", cu toate că în unele centre din țară, de exemplu la Lipova, ea a fost practicată mai de mult ca ramură sportivă de sine stătătoare. In 1957 s-a introdus la categoria de juniori obligativitatea executării și a unui exercițiu de acrobatică. Extinderea acestor ramuri a întîmpinat și unele dificultăți. In multe locuri, antrenorii, din cauza cunoștințelor insuficiente, au pus accent numai pe însușirea simplă a acestor exerciții, fără a înțelege esența lor și fără a pregăti pe sportivi pe o bază serioasă.

Considerăm că în momentul de față avem posibilitatea să extindem în mai largă măsură aceste două ramuri sportive. Dovada este acest prim concurs republican.

— Care este programul primului concurs republican?

Prof. Maria Ionescu: Programul se bazează pe exerciții din programul de clasificare la aceste ramuri. La artistică programul conține exerciții impuse (fără obiect, cu minge mică și cu coardă) și liber alese (cu sau fără obiect, dar nu cu obiectele de la impuse) individuale, precum și un exercițiu liber ales de ansamblu. La gimnastica acrobatică se vor executa exerciții impuse și liber alese la următoarele probe: exercițiu la sol, o linie acrobatică, săritura la trambulina elastică și piramide.

Prof. Carol Bedö: In alcătuirea acestor programe s-a ținut seama și de cerința dezvoltării multilaterale a gimnaștilor. Pînă acum, unii dintre cei care au practicat acrobatica s-au rezumat de multe ori numai la rolul de susținător în piramidă. Acest lucru însemna că neexecutînd mișcări dinamice sau alte exerciții, își dezvoltă numai forța. Programul complex al concursurilor exclude această posibilitate.

— Care sînt condițiile de practicare, posibilitățile și perspectiva dezvoltării acestor ramuri sportive?

Francisc Lövi: Grandioasa demonstrație sportivă de pe stadionul Republicii organizată în cinstea aniversării a 40 de ani de la înființarea Partidului a fost cea mai bună dovadă că gimnastica artistică și acrobatică, pe care s-au bazat frumoasele exerciții de ansamblu, sînt îndrăgite de tineretul nostru și că ele se pot dezvolta în largă măsură în țara noastră

In diferite orașe ale țării — Cluj, Sibiu, Brașov, Tg. Mureș, Constanța, Oradea, Lugoj, Lipova, Arad, București — s-au practicat și se practică aceste ramuri sportive. Dezvoltarea lor de pînă acum n-a fost totuși suficientă, și aceasta deoarece principalele condiții pentru extinderea lor — mijloace materiale și cadre calificate — n-au fost îndestulătoare. In privința mijloacelor materiale de fapt numai problema muzicii constituie o oarecare dificultate (asigurarea la sala de gimnastică a pianului și a corepetitorului), dar și aceasta poate fi rezolvată, de ex. prin înregistrarea pe plăci sau pe benzi de magnetofon a muzicii pentru exerciții. Iar în privința cadrelor: în viitor I.C.F. trebuie să acorde o mai mare importanță formării cadrelor calificate în acest domeniu. F.R.G. a organizat și va mai organiza cursuri pentru profesori și antrenori în scopul ridicării cunoștințelor. Dar pentru a obține succese trebuie să existe și din partea specialiștilor un mai mare interes pentru popularizarea acestor ramuri sportive. De ex. la Tg. Mureș, Oradea sau Reșița există atît condiții materiale cît și cadre calificate, totuși antrenorii n-au reușit să pregătească echipe pentru concursul republican.

Perspectivele de dezvoltare a acestor ramuri sportive există nu numai la orașe ci și chiar în mediul sătesc, prin exerciții simple și atractive. Federația va căuta să contribuie la extinderea acestor discipline atît de spectaculoase și originale, dorind ca ele să pătrundă în masele largi ale tineretului.

Prof. Nicolae Vieru: Aș vrea să adaug numai că practicarea gimnasticii artistice și acrobatice nu necesită aparatură costisitoare, iar antrenamentele pot fi executate atît într-o sală simplă cît și în aer liber, deci sînt accesibile maselor largi. Consider că pentru dezvoltarea lor este necesară, pe lîngă alte măsuri, înființarea unor secții în centrele mai mari care să constituie baza extinderii acestor ramuri sportive. In așa fel vom putea ajunge în curînd la rezultate bune, chiar și pe plan internațional.

★

Considerăm că discuțiile purtate la consfătuire vor însemna un îndemn pentru profesorii și antrenorii noștri în dezvoltarea acestor două ramuri sportive, vor contribui la lărgirea cunoștințelor în acest domeniu. Iar pentru „demonstrația practică" să ne întîlnim la sfîrșitul săptămînii la finala primului concurs republican!

ILDIKO RUSSU ȘIRIANU

Aspect din timpul consfătuirii

OINA

De la vechea „fugă" la oina de azi

— Invitație la o finală —

Oina, sportul nostru național născocit cu aproape 600 de ani în urmă de către păstori, a fost transmis din generație în generație. Și, astăzi, întîlnești oameni cu părul nins care îți vor povesti cu entuziasm despre pasionanta lor joacă cunoscută în diferitele regiuni ale țării sub numele de: „apuca", „hopăciul", „fuga", „matca mare", „hoina" sau „hîlca". Cu înflăcărare ne vorbesc despre oină, ori de cîte ori ne întîlnim, Petre Tănăsescu, unul din veteranii sportului nostru național, învățătorul Manolache Bălan ș.a. **„In tinerețe** — ne-a spus învățătorul Manolache Bălan din comuna Obidiți, regiunea Ploiești — **eram deseori certat de tata pentru că lăsam treburile și fugeam la izlaz, unde jucam oina. Acum, nu-mi dau pace băieții pe care îi am în secția de oină. Cu prima echipă ne-am calificat în multe finale de campionat, cu formația a doua am cîștigat Spartachiada Tineretului. Și mai avem o echipă de rezervă iar dacă este nevoie mai putem alcătui chiar și a patra formație a comunei".** Scriitorul Petru Vintilă arăta într-un articol publicat în ziarul Steagul roșu: **„Pentru cine nu știe încă, oina este un fel de crikett, însă mult mai veche, mult mai sportiv și dacă s-ar publica regulamentul jocului și s-ar populariza în străinătate ea ar deveni un joc tot atît de cunoscut și îndrăgit ca și handbalul în 7".**

Intr-adevăr oina este frumoasă, antrenantă și va deveni și mai frumoasă, pentru că se află în continuă perfecționare. Mulți dintre cei care au practicat în tinerețe acest joc se vor convinge, dacă vor asista acum la întîlniri de oină, cît de mult a evoluat sportul nostru național. Dar, să cunoaștem și cîteva elemente esențiale din desfășurarea jocului de oină după ultimul regulament.

O echipă este formată din 11 jucători titulari și 3 rezerve. Materialele necesare desfășurării unui meci de oină sînt: un baston de formă conică, lung de 90—105 cm și o minge confecționată din piele avînd greutatea 150—200 grame. O partidă de oină este împărțită în două reprize (fără timp) cu o pauză de cinci minute între ele. O echipă va juca o repriză la „bătaie" iar în momentul în care toți jucătorii ei vor trece prin cele două culoare va urma repriza a doua, cînd vor trece la „prindere". Echipa care va începe la „bătaie" sau „prindere" va fi decisă de sorți. Cînd arbitrul principal fluieră începutul partidei jucătorii echipei la „bătaie" de pe linia de așteptare, trec la „bătaia" mingii o singură dată în ordinea lor numerică. Servirea mingii se face în felul următor: jucătorul nr. 2 servește jucătorului nr. 1, 3 lui 2, 4 lui 5 ș.a.m.d. Jucătorul care a efectuat „bătaia" este obligat să se îndrepte spre linia de plecare iar dacă consideră să intre în joc. Cînd pe linia de plecare s-au adunat trei jucători unul dintre ei va trebui să intre în teren dacă jocul e deschis iar dacă nu, la indicația arbitrului. La fel trebuie procedat și pe linia de fund a culoarului de întoarcere atunci cînd se află trei jucători. Ultimului sportiv al echipei la „bătaie" îi servește mingea jucătorul cu nr. 1.

Cînd echipa trece la „prindere" jucătorii își vor ocupa locurile în cercurile din interiorul terenului. Ei au dreptul să-și paseze mingea unul altuia iar atunci cînd trag în adversar trebuie neapărat să se găsească în cercul respectiv sau cel puțin să aibă un picior în acest cerc. Adversarul este lovit atunci cînd mingea îl atinge în orice parte a corpului în afară de palme. Lovitura nu este valabilă cînd mingea a atins pămîntul și apoi pe jucător. Același jucător poate fi lovit pe culoarul de ducere și din nou pe cel de întoarcere. Deci, un jucător poate fi lovit de două ori în timpul unui meci.

Punctajul se stabilește în felul următor: echipa la „prindere" acumulează cîte două puncte pentru fiecare lovire corectă a adversarului; echipa la „bătaie" realizează două puncte din eventualele „bătăi" peste linia de 65 metri, peste 60 metri dacă mingea nu este prinsă de fundaș și un punct din loviturile neprinse în careul de treisferturi.

Ne oprim aici pentru că actualul regulament are 42 de pagini. Și vă invităm — pentru a vă convinge de dinamismul și spectaculozitatea sportului nostru național — la apropiata finală (20—22 octombrie pe stadionul Tineretului din Capitală) a celor 8 echipe care au mers din victorie în victorie în campionatul republican pe anul 1961.

TR. IOANIȚESCU

Maestrul sportului Marin Gruianu (Avîntul Curcani) pe care îl vom urmări la apropiata finală a campionatului republican, își execută bătaia. Mingea servită de coechipierul său va poposi peste linia de 60 m.

LUPTE

Lugojenii în revenire

La Reșița, C.C.A. s-a dovedit a fi cea mai bine pregătită. Deși militarii au concurat cu o categorie lipsă ei au reușit să treacă de toți adversarii: cu C.S.M. Reșița 14-8 (clasice 6-6, libere 8-2), cu C.F.R. Timișoara 18-8 (12-4, 6-4), cu Voința Tg. Mureș 17-9 (13-3, 4-6 !!). In rest, s-au obținut următoarele rezultate: C.S.M. Reșița—C.F.R. Timișoara 15-9 (12-2, 3-7), cu Voința Tg. Mureș 13-11 (11-3, 2-8). Voința Tg. Mureș—C.F.R. Timișoara 14-12 (8-8, 6-4). După cum se poate vedea feroviarii timișoreni s-au comportat cu mult sub posibilități. Arbitrajul a corespuns în totalitate. S-au evidențiat următorii sportivi: M. Bolocan și E. Husar (Reșița), N. Pavel, T. Tarbă, P. Circiumaru și F. Gyarmati (C.C.A.), C. Nistor și D. Dana (Timișoara), C. Hathazi și F. Bolla (Tg. Mureș).

LUGOJ, 15 (prin telefon). — Gazdele au produs o surpriză învingînd toate celelalte trei echipe. De remarcat forma bună a localnicilor: I. Dragomir, V. Micula, S. Kovacs, G. Mezinca, I. Micula și a tînărului F. Fancsiali. Din echipa gălățenilor s-a remarcat P. Poalelungi și Ion Popescu. Din echipa arădenilor am notat pe următorii: P. Dașcău, I. Keffer, C. Andreni, iar de la orădeni pe S. Sasz, V. Bunta și L. Kiss. Au fost înregistrate următoarele rezultate tehnice: A.S.M. Lugoj—C.S.M. Galați 14-8 (10-2, 4-6), cu Vagonul Arad 14-6 (10-0, 4-6), cu C.S.M. Crișana Oradea 13-9 (8-4, 5-5). C.S.M. Galați—C.S.M. Crișana Oradea 16-10 (8-8, 8-2), cu Vagonul Arad 12-6 (8-4, 4-2). Vagonul Arad—C.S.M. Crișana Oradea 16-8 (8-6, 8-2). **(I. Leș — coresp.).**

CRAIOVA, 15 (prin telefon). — Localnicii s-au comportat peste așteptări. Ei au cucerit trei victorii, la limită ce-i drept. Iată rezultatele înregistrate: C.S.O. Craiova—C.S.M. Cluj 14-12, cu Unio Meteorul roșu Satu Mare 13-11, cu C.S.M.D. Baia Mare 15-9. C.S.M.D. Baia Mare—Unio Meteorul roșu Satu Mare 10-10, cu C.S.M. Cluj 14-12. **(Z. Săndulescu — coresp.).**